

[Lone Dybkjær]

ikke længere er særlig godt med på en lang række af disse områder; vi bilder os ind, at vi er gode i en lang række sammenhænge, men det er i sådan set ikke.

Jeg vil derfor også sige til Fremskridtspartiets ordfører, at forslagsstillerne mener jo ikke, at alle danske erhvervsledere er dårlige og derfor ikke opfører sig ordentligt. Det drejer sig om, at man skal skabe nogle betingelser, der gør, at der er nogle retningslinjer for erhvervslivet – og sådan, at de dårlige erhvervsledere ikke bliver bedre stillet end de gode. De gode erhvervsledere laver langsigtede aftaler. De gode erhvervsledere vil ikke have problemer med dette dagsordensforslag, det vil være de dårlige erhvervsledere, de, som ikke tænker så meget over tingene, som vil have nytte af dette forslag.

Det er i øvrigt ikke meningen, at dette forslag skal forhindre konkurser, det kan det desværre ikke, men det skal tage højde for, at det ikke går alt for hårdt ud over de svage i samfundet; det er derfor, vi står bag forslaget.

Hele diskussionen her er selvfølgelig præget af, at vi har 300.000 ledige, og det er ikke så enkelt at ændre på. Det kræver en aktiv arbejdsmarkeds-, erhvervs- og uddannelsespolitisk indsats, og det kræver, at alle er med til at forsøge at bedre på tingene.

Det betyder også, at det er vigtigt, at vi har et ordentligt erhvervspolitisk klima, der giver lyst til at investere, men også et klima, der indebærer, at virksomhederne føler et ansvar for det omgivende samfund og ikke blot for ejerens pengepung. Derfor er det nødvendigt, at vi gør en fælles indsats.

Større virksomheder eller deres filialer har altid betydet utrolig meget for lokalsamfundet. Det har været godt, da der var tale om vækst. Det har betydet noget for dynamikken i det lokale samfund. Det har betydet, at uddannelsesniveaet er hævet i det samfund, hvor de virksomheder har ligget. Og det har også betydet, at man har et pust fra den internationale verden. Det sidste er måske i virkeligheden det allervigtigste.

Sådan er det også i dag. Den afgørende forskel på dengang og nu er, at det ikke er så trygt som tidligere, og at det derfor er blevet mere sårbart for lokalsamfundet at have de store virksomheder. Den sårbarhed kan vi fra statslig side ikke grundlæggende ændre på, men vi

kan forsøge at afbøde lidt af sårbarheden; det er det, vi gør med den foreslåede dagsorden.

Vi ved, at danske virksomheder ikke er så planlægningsorienterede som virksomheder i andre lande. Og jeg tror, det er en god ting, hvis virksomhederne får en længere planlægningshorisont, det er jo strengt taget den eneste mulighed, det omgivende samfund har, for at spille med med virksomhederne.

Jeg vil understrege, at der jo er tale om temmelig lange opsigelsesvarsler, når det drejer sig om funktionærer, og derfor er det i disse sammenhænge altid de svageste, nemlig de time-lønsansatte eller ugeansatte, som det går ud over. Det er også for at bøde på den situation, at vi er med i dagsordensforslaget.

Jeg vil gerne sige til regeringen, at jeg skal beklage, at det eneste, man kunne mande/kvinde sig op til, er at undlade at stemme. Det er ikke, fordi man ikke indimellem kan ty til den slags ting, det har vi alle sammen gjort. Men jeg synes ærlig talt – og det er min pointe, som det vist hedder – at det er et ganske moderat forslag, et virkelig moderat forslag.

Jeg må indrømme, at hvis regeringen alligevel nåede frem til, at man kun kan undlade at stemme, synes jeg i og for sig, at man kunne have overvejet at skærpe forslaget. Men vi skal ikke lave flere nye dagsordener i denne sammenhæng.

Men når vi ikke gik længere i denne dagsorden, var det, fordi vi var relativt overbevist om, at regeringen – når de havde set, at der var et flertal bag dette forslag, og når der var tale om så moderat et forslag – også ville have bakket op om det for at markere, at der er en vis bredde i den erhvervspolitiske indsats, som vi gør her i Folketinget. Det synes jeg er vigtigt. For hvilken risiko løber regeringen nu? Den løber den risiko, at forslagsstillerne ikke er specielt forpligtet, når regeringen fremsætter sit forslag. Vi er jo ikke forpligtet over evne, som det så smukt hedder. Når regeringen ikke føler noget ansvar for dette forslag, er vi ikke forpligtet til at holde en aftale med andre end os selv. Og det vil sige, at vi sådan set er frit stillet, når regeringen fremsætter sit forslag. Det synes jeg er uklogt af regeringen set i en lidt bredere sammenhæng. Men det er regeringens problem.

Når arbejdsministeren alligevel vil lægge så megen vægt på at forhandle med arbejdsmar-